KARİKATÜR

Erkek — Bir de bana model almıyorsun dersin... Al işte Çakırcalı efenin resmi!..

RAMİZ

— Bekârlık vergisinden maksat, nüfusun çoğalmasıdır..
— Maksat bu ise vergiyi çocuksuz evlilerden de almak daha doğru olmaz mı?..

ANKARA MEKTUBU

ESKİ KIŞLARDA:

Hey gidi günler hey! Yağan karlara bakarak, penceremin önünde yine eskileri hatırladım. Bu havalarda tarhana çorbası kimin hatırına gelmez? Büyük bir kap içinde duran haşmetli sathı üzerinde helezonlar çizen kırmızı biberli, bol yağları ve daha üstünde de yağda kızarmış küçücük ekmek parçaları...

— Aman yarap, sana sığındık!

Ya üstü yine böyle kırmızı biberli bol yağla müzeyyen turşu lâpasına ne buyurulur? Vallâhi bunlar aklıma geldikçe dimağımda bir tatlı sarhoşluk hissediyorum.

Benim böyle kış günlerinde aklıma gelenlerden birisi de eski konyaklardır. Onlar ne maldı yahu? Şöyle bir kadehi yuvarladınız mı, ağzınızın tavanında sert ve fakat hoşça bir rayiha yayılırdı. Hele kadehler birkaçı bulursa yanaklar pençe pençe kızarır ve soğuğa duman attırırdı. Kahvenkli uzun şişeler içinde satılan Metaksas marka Yunan konyağı ile Martel marka Fransız konyakları eski zamanın sade meyhane tezgâhlarında değil, en kibâr lokantaların bile büfelerinde bulunur ve hele evlerde ise hastalığa karşı ihtiyat bir kimya gibi saklanırdı.

Nedense yobazlardan içkiye başlıyanlar evvelâ bununla ülfet eder ve hastalık bahanesi ise, bunun esbabı mucibesi olurdu.

Bir küçük şişe konyak, bir paketcik çikolata bir kış günü iki arkadaşı akşama kadar sıcak ve neşeli tutan bir komanya idi. Hele çayla karıştırılıp punç adını alan iksir ise, soğukalğınlığına birebir gelirdi.

Bir arkadaşım vardı. Nezle oldu mu, yahut soğuk aldı mı, hemen çayı pişirip konyak şişesile beraber baş ucuna kor ve yatağa girdikten sonra gecelik takkesini de baş ucuna yerleştirerek bu takkeyi sarhoş olup, çift görünciye kadar punç içerdi.

Ondan sonrası malûm; çünkü bir ter boşanır ve sabahleyin sapasağlam ayağa kalkardı.

★

BEKÂRLIK VERGİSİ:

Yozgat mebusu Sırrı İçözün Millet Meclisine bekârlık vergisi için bir lâyiha verdiği malûm. Lâtife lâzım ya, her kafadan bir ses çıkıyor. Geçen gün altı tane yetişmiş kız çocuğu olan bir arkadaşa rastladım, düşünüyor du. Sebebini sordum, dert yandı:

— Kolay değil, altı kızım var, yeni lâyihaya göre demek ki, ben altı bekârın vergisini vereceğim.

— Peki, dedim. Elbet bukadar çocukluların bir de kolaylık tarafı vardır.

— Vardır, dedi. Yol vergisi vermem. Fakat altı vergiye mukabil bir muafiyet.

Diğer biri de şöyle dedi:

— Bizim kız şimdi fellek fellek zevç arıyacak demek. Desene gayret dedeye düştü.

Bir bekâr arkadaşa neye karar verdiğini sordum, şu cevabı verdi:

— Vallâhi bu kararım verginin miktarına göre değişir: eğer vergi bir kadının masrafından çoksa evvallah, başa gelen çekilir. Değilse vergiyi verip yine sultanlığıma devam ederim.

Bana sorarsanız, bekârlığın önüne böyle geçileceğine evlenmeyi kolaylaştırmak gerektir. Ve meselâ evlenmemekte ısrar edenlerden kazançlarına göre para alıp evlenenlerin düğün masrafını temin etmek, kiralık ev, taksitle mobilya bulmak vesaire.. Bu fikrimi de bir evli arkadaşa anlattım, ağzının suyu aktı ve bağırdı:

— Yaşa kardeşim, o halde ben bir daha evlenirim!

Zaparta

— Nihayet davetimi kabul ettiniz..
— Angaryelerden korkmam!...

No. 422 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 27 İKİNCİKÂNUN 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

MİHVER CANBAZHANESİNDE:

Usta — Artık dayanamayıp bırakacağım galiba...

Çırak — Aman sakın bırakayım deme, ikimiz birden ezili rizl...

Müşteri — Tavuk suyu ile çorba diye getirdiğin şeyin tavukla alâkası yok...
Garson — Nasıl yok bayım, tavuklara verdiğimiz sudur!..

Zamanın bazı faziletleri

GEÇEN akşam misafirlikte idim. Birdenbire «pat» diye bir gürültü oldu ve pencerenin yanında oturan bir dost «aman kafam» diye bağırarak ellerini çıplak başına götürdü.

Bu bir küçük kaza idi. Çerçevenin üstündeki perde kornişlerinden biri kopmuştu.

Ev sahibi içerden tentürdiyot getirerek arkadaşın kafasındaki ehemmiyetsiz yarayı tedavi ederken ben iki sandalye alarak perdesi düşen pencerenin önünde iki iskemleyi sırt sırta getirerek tepelerine çıktım ve kornisi yerine taktım.

Tekrar aşağı indiğim zaman, başı sarılan misafir de dahil olmak üzere, herkes hayretle bana bakıyordu. Ev sahibi:

— Yahu, bu yaptığını bir barda numara diye yapmış olsaydın epeyce alkış ve para toplardın, dedi. İki sandalyenin tepesine çıkıp durmak ve bu vaziyette perde kornişini takmak değme bir canbazın becereceği iş değil. Sen bir hüner sahibi akrobat imişsin de haberimiz yok.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse böyle bir marifetim bulunduğundan kendimin de haberim yoktu. Hattâ yakın zamanlara kadar bilâkis çok beceriksiz olduğumu ve duvara bir resim astırmak için aşağıdan apartıman kapıcısını çağırdığımı hatırlarım. Herhalde bu hüner bana geçkin yaşımla gittikçe artan şişmanlığımın bir hediyesi olamazdı.

Gece yatağa yattıktan sonra âdeta uykum kaçmıştı. Epeyce zaman sağa, sola dönerek düşündükten sonra nihayet buldum: Her gün dört defa tramvaya binip inmiyor muyum? Kalabalığın arasında arka sahanlığa tırmanmak, sahanlıktan salona geçmek, sonra bir elimle çanta ve şemsiyemi tutarken, öteki elimle kayışa asılarak, hattâ bazan onu da bulamıyarak tek ayak üzerinde müvazenemi muhafaza etmek için yaptığım gayretler benim için bir nevi jimnastik olmuş ve farkında olmadan beni âdeta bir müvazene canbazı haline getirmişti.

Böyle bir maharetin yalnız kendimde bulunduğunu söyliyerek övünmek istemem. Umarım ki, tramvayla ilgisi olan bütün İstanbul hemşerilerinde bu cinsten birçok kıymetli kabiliyetler inkişaf etmiştir. Tramvaylar böyle olduğu müddetçe İstanbullulara spor yapmıyor demek haksızlıktır.

Bu buluş gözümün önünde daha başka ufuklar da açmıştı. Yatakta düşünüyordum:

— İstanbullunun bugünkü yaşayış tarzı ona herhalde daha başka türlü bedenî kabiliyetler de kazandırmış olacaktır. Bunları birer birer bulup çıkarmak lâzım. Meselâ ben eskiden sokakta kollarımı kısarak, hasta hindiler gibi omuzlarımı kabartarak ve sırtımı kanburlaştırarak yürürdüm. Şimdi ise, boynum uzamış, omuzlarım inmiş, kanburum âdeta düzelmiştir. Yürüyüşüm âdeta Mussolininin sabık kara gömleklilerinin boyunlarını uzatarak, göğüslerini çıkararak attıkları meşhur kazadımı ayaklarına benziyor. Sebebini aramıya hacet yok. Çünkü meydanda. Üç yıldanberi ateş yüzü görmeyen kaloriferli apartımanımda soğuk evvelâ taşlara, sonra taşlardan ciğerime işledi; birçok defalar yatıp kalktım. Fakat Allahın almadığı canı apartıman sahibi alabilir mi? Neticede soğuğa alıştım.

Sokaklar daima evlerden hiç olmazsa dört, beş derece sıcak olduğu için dışarı çıktığım zaman kendimi âdeta sobalı bir salona girmiş buluyor ve gayet ferah yürüyorum. Halbuki eskiden sokağa çıktığım vakit,

(Arkası 8 nci sayfada)

Akıl Hocası

Antalyada B. M.

«Sevgilimi görünce rengim sararıyor.. Neden?»

CEVAP:

Acaba kalbim mi tehlikede, yoksa cüzdanım mı, korkusundan olacak!

★

Kütahyada S. K.

«Civarımda çok hasetçi insanlar var, biribirlerini çekiştiriyorlar, nasıl ıslah etmeli?»

CEVAP:

Hepsine bir iş vermeli; ellerini işletmekten dillerini oynatmıya vakit bulmasınlar.

★

Antalyada Bayan X.

«Yeni yetişiyorum, çok tazeyim, arkadaşlarım bana küsüyorlar..»

CEVAP:

Arkadaşlarımızın cinsini değiştiriniz. Biribirlerine küsmekten size küsmiye meydan bulamazlar.

★

Akhisarda Ö. Ç.

«Yaşım 25, boyum 1.77, kilom 120. Acaba Avrupada tahsile mi gitsem, yoksa Holivutta artistliğe mi?»

CEVAP:

Avrupaya gidiniz. Tahsil cihetini bilmeyiz amma, karne ile, vesika ile beslenmiye başlayınca, iki, üç hafta içinde, iğne ipliğe dönersiniz!

★

Karsta bayan F. A.

«Yanaklarım nar gibi, gözlerim pınar gibi,
Yüzünü görmiyeli dünya bana dar gibi!»

CEVAP:

Şiirin ilkbahar gibi, gönlüme uyar gibi,
Dediklerin gerçekse sende gözüm var gibi!

★

İstanbulda M. E.

«Karaköyde aldığım bir Pelikan şişesi boş çıktı. İhtikârla beraber ihtekârlık da mı başladı?»

CEVAP:

Sonunda «kâr» olduktan sonra ikisi de soydaş sayılır.

★

Bursada M. K.

«İyi bir kız seviyorum, babası sinyor Mussoliniye benziyor. Evleneyim mi, evlenmiyeyim mi?»

CEVAP:

Âkibetinizin Kont Ciyanoya benzemiyeceğinden emin olursanız, evlenmizde mahzur yoktur.

★

İstanbulda bayan K. D.

«Gözlerim rahatsız. Doktorlar tahsilime devam etmemi doğru bulmuyorlar. Ne yapayım?»

CEVAP:

Tahsile devam etmeseniz de olur. Servet, okur yazarlardan ziyade kara cümlesi olmıyanların eline geçtiği için, tahsilsiz kızların kısmeti daha çok açıldı.

★

Milâsta T. B.

«Sevdiğim kız, iki çocuklu bir adamla evlendi. Ondan nasıl intikam alabilirim?»

CEVAP:

Kendisile hiç alâkanız kalmamış gibi davranıp, kendisinden genç, güzel ve dürüst bir kızla evlenerek.

★

Ayvacıkta M. E. C. E.

«Anadan doğma körler bizim gördüğümüz rüyaları görebilirler mi?»

CEVAP:

Körlerin rüya gördükleri muhakkak, fakat rüyalarının bizimkilerine benzemediği de muhakkak. Zira onların rüyalarına giren adam, hayvan, çiçek gibi şekiler bizim gördüklerimize değil, onların hayal ettiklerine benzer. Körlerin rüyası, körlerin dünyasının bir aynasıdır.

Buldanda bayan RR. KK.

«Bir genç beni çılğınca seviyor. Onun bu çılğınlığa kapılarak bir hâdise çıkarması ihtimali var. Bu hususta bana yardım eder misiniz?»

CEVAP:

İmkânı yok. Ve illâ bizimki daha büyük bir hâdise çıkarır!

Akılhocası

— Ulan ne kaçıyorsun! O palavracının biridir. Nasıl olsa evde seni öldürdüğünü söyliyecek!..

RGİSİNİ SORUYOR...

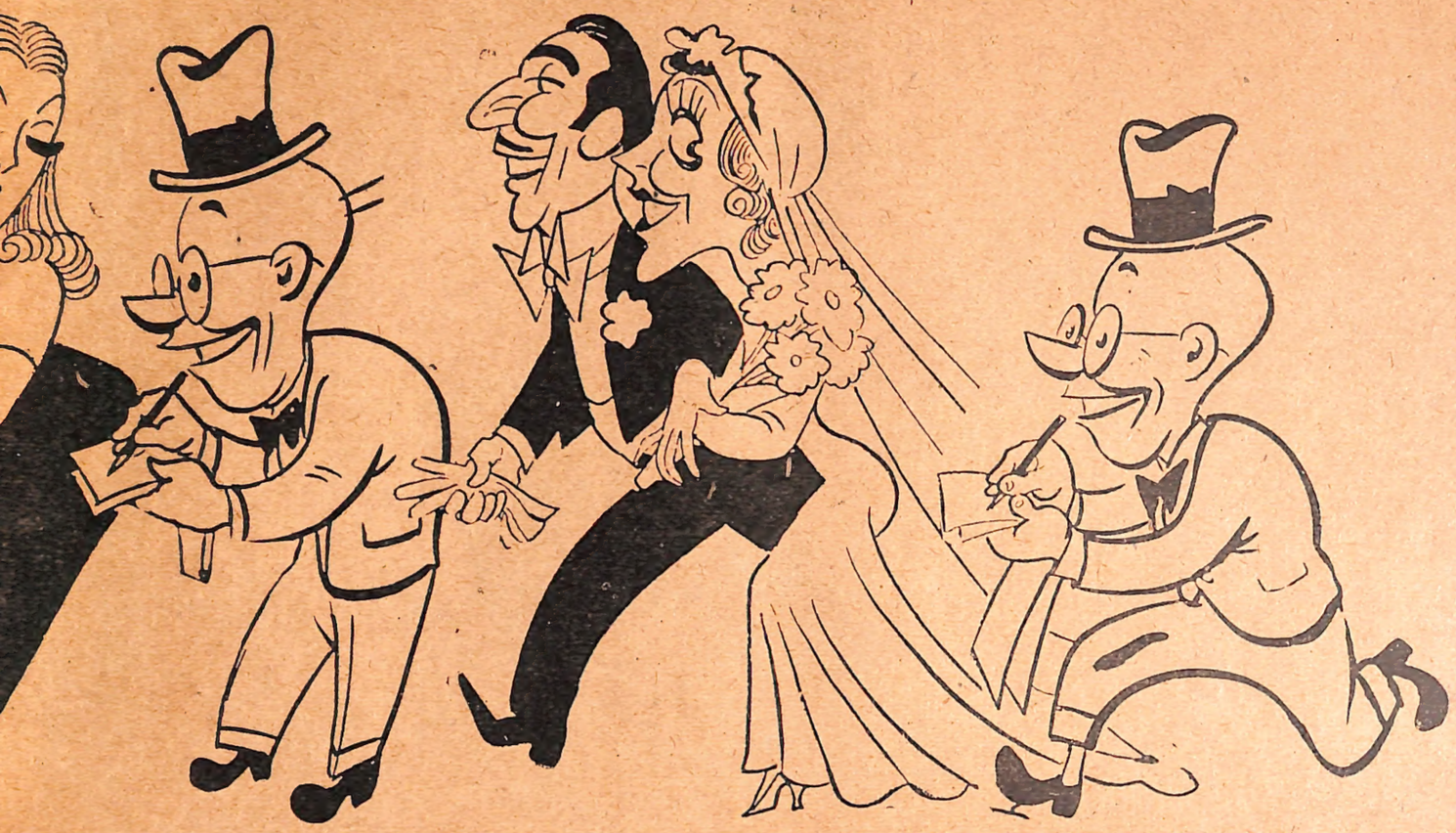

yaşından yukarı kızlardan

şından yukarı kızı nereden

Çömez — Tebrik ederim damat bey. Vergiden kurtuldunuz.
Gelin — Kim demiş. Bundan sonra vergiyi ben alacağım!.

ne taraftar mısınız?
ler çoğalır, hazineye
r!..

Çömez — Vergi mi ağırdır, evlilik mi?.
Tombol Teyzenin kocası — Yavaş söyle birader! Refika duyarsa ben de vergi vermiye mecbur kalırım!..

— Ne anana çektin, ne babana... Bilmem kime benziyorsun?
— Sinemaya gittiğin yok ki, kime benzediğimi bilesin!..

HAFTADAN HAFTAYA
(4 ncü sayfadan devam)

boynumu, kollarımı kısar ve titriye titriye yürürdüm.

Eski yürüyüşümle şimdiki arasında başka bir fark. Eskiden ağır ve tereddütlü adımlarla yürür ve mütemadiyen önüme bakardım. Şimdi bilâkis serbest yürüyor ve uzağa bakıyorum. Çünkü o zaman ayaklarımdan nasır eksik olmazdı. Halbuki yeni potine veda ettikten sonra nasırlara da veda ettim. Tabanlarım bazan ıslanıp üşüyor, fakat ayaklarım çok rahattır.

Eskiden akşam yemeğini yer yemez bir ağırlık basardı, oturduğum yerde uyuşup uyuyakalırdım. Şimdi bilâkis gece hayatından hoşlanıyorum. Çoluk çocukla ve misafirlerle saatlerce çançan ediyorum. Çünkü yediğim yemeklerde yağı, eti, şekeri, unu, pirinci hemen hemen doktor reçetelerindeki miktarlara indirdikten sonra midem, karaciğerim, ve barsaklarım düzelmiştir.

Eskiden son derece sinirliydim. Vara yoğa kızardım; kendi kendimi yerdim. Halbuki dükkânlarda bugün yetmiş kuruşa olan bir malın yarın yüz yirmi beşe, öbür gün iki yüze çıktığını göre göre sade esnafa değil, hiç bir şeye kızmamıya alıştım. Bu cihetten de fevkalâde rahatım.

Eskiden arpacı kumrusu gibi daima düşünen bir adamdım; aldığım aylığı ayın otuz veya otuz bir gününe taksim için derin zihin hesabı ameliyelerile kendimi yorardım. Halbuki bugün bir elimdeki paraya, bir dükkân camekânlarındaki fiyat etiketlerine bakıyorum: «Adam sen de, iş olacağına varır» diye basıyorum kahkahayı.

KARİKATÜR

FİAT MESELESİ

Zam ediyor bu esnaf, şu tüccar, fiyatına;
Kaldı fiyat katmayan bir rüzgâr, fiyatına.

Bir tavuk fiyatına iki yumurta satan
Bir koyun alır bugün bir davar fiyatına.

Apartıman kirası insana dehşet verir
Bakınca küflü, paslı anahtar fiyatına.

Talihi yâr olanlar geçiniyor havayla,
Şimdi hava parası havyar fiyatına!

Harp denilen kumara sürdü bütün aklını,
Beşerin ömrü gitti iki zar fiyatına.

Henüz yanaklarında tüy bitmemiş gençleri
Sürerler Azraile ihtiyar fiyatına!

Bu cihanın yeniden kurulması, muhakkak,
Mal olacak cihana cihanlar fiyatına.

Alışırız şu zamma, bu zamma, Çamdeviren,
Yeter ki, zam yapmasın İnhisar, fiyatına!

ÇAMDEVİREN

İtimat

— Almanlarla İngilizlerin anlaştıklarına dair çıkan muhavvel rivayetlere Rusların kulak vermesi neyi gösterir?

— Kıskanç kocaların şirin zevceleri hakkında besledikleri itimadın derecesini!

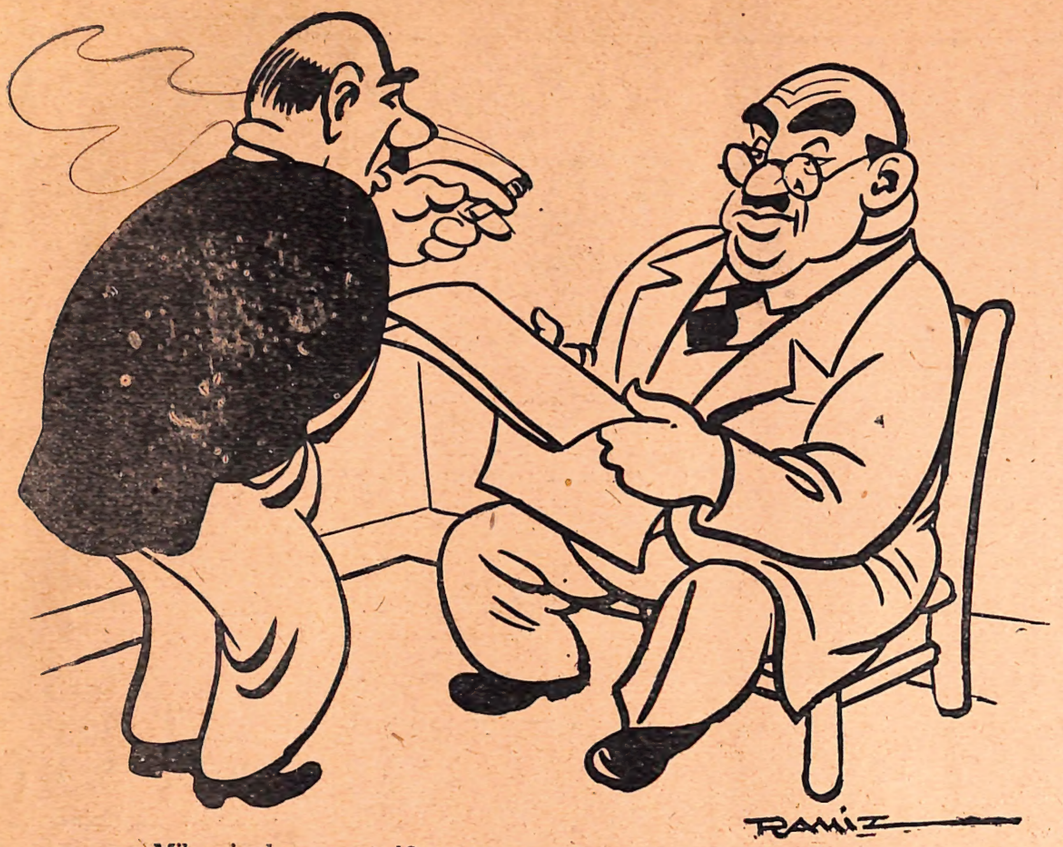

— Mihverin durumu nasıl?
— Mihverin durduğu yok, boyuna geriliyor!..

Delinin istidası

YEDİSEKİZ Hasan paşa, Beşiktaş karakolunda, kendisine gelen tezkereleri, jurnalleri, mektupları kâtibine okutuyordu. Malûm olduğu üzere, Hasan paşa, okuma yazma bilmez, eski yedi sekiz rakamlarını bir çizgi ile birleştirerek imzasını atardı. Bunun için evrakın hem okunması, hem anlatılması, hem de cevap yazılması için bir sır kâtibine ihtiyacı vardı. Bu vazife için de esrar kumkumesi bir adam bulmuştu: Değnek vücutlu, çöp bacaklı, didon sakallı, siyah setreli, kaloş kunduralı, hülâsa, tarihî karikatürlerde tesadüf ettiğimiz eski mektubî kalemi hülefasının burnunu sıksanız canı çıkacak cinsinden bir memur müsveddesi..

Kâtip, altın gözlüğünü düzeltti:

— Tımarhaneden bir istida var... dedi.

— Geç!

— Baş üstüne efendimiz, zaten okunmıya değmez. Altında hakikaten tımarhanelik olduğunu gösteren bir hâşiye de var: «Vatan ve hürriyet kahramanı Yemen çöllerinde Veyselkaramî, Ali Süavi halefi, Mehmet Hanefî damadı Feryâdî»..

İmzayı okur okumaz Yedisekiz yerinden fırladı, dokuz gibi topuz kesildi:

— Mehmet Hanefî damadı mı? Oku şu kâğıdı!

— Tanıdınız mı, efendimiz?

— Kendisile tanışıklığım yok amma, kaynatası olacak padişah, din hainini tanırım. Avrupadan buraya gelen muzır gazeteleri dağıttığı için yakalanmış, sürülmüştü. Belki damadının bir bildiği vardır, delilikle ağzından bir şey kaçırır, velinimetimize hayırı dokunacak bir haber alırız da yediğimiz baklava ile böreğin hakkını ödemiye çalışırız!

— Okuyorum, efendimiz!

İstidayi okudu. Mehmet Hanefî damadı Feryadî efendi, eski usul üzere yazdığı istidada, aklı başında olduğunu, bir iftiraya kurban olarak deli diye Toptaşına tıkıldığını, ufak bir imtihan ile deli olmayıp akıllı bulunduğunun anlaşılacağını yana yakına anlatıyordu.

Hasan paşa, istidanın osmanlıcadan türkçeye tercümesini dinledikten sonra, hemen nöbetçi komiseri yanına çağırdı:

— İki polis al, Üsküdara geç, Toptaşında Feryâdî diye bir divane var, onu bağlayıp buraya getir!

Bir saate varmadan Feryâdî efendi Beşiktaş muhafızı müşür Yedisekiz Hasan paşanın karşısında bulunuyordu.

— Sen Hanefî damadı Feryâdî misin?

— Öyleyim efendim.

— Yazdığın istidada deli olmadığını bildiriyorsun, sahi mi?

— Hangi deliye sorsan böyle söyler... Akıllı olduğumu anlamak için beni sığaya çek!

Hasan paşa, yan gözle kâtibe baktı. Sanki: «akıllıca konuşuyor!» demek istedi. Sonra akıllılığını iddia eden deliye döndü:

— Öyle ise akıllılığını ispat et, işte sana soruyorum: Sadrazamın kimdir?

Feryâdî, cevabını hemen yapıştırdı:

— Sokullu Mehmet paşa!

Yedisekiz, bıyık altından gülümseyerek; «saçmalamıya başladı!» dedi. Yüksek sesle istintaka devam etti:

— Ya bahriye nazırı kim oluyor?

— Barbaros Hayrettin paşa!

— Öp babanın elini!

Kâtibe göz kırparak baktı: «dediğim çıkıyor, deli değil, zır deli..» Yine Feryâdî ile konuşmıya koyuldu:

— Hariciye nazırını biliyor musun?

— Bilmez olur muyum? Mustafa Reşit paşa..

— Hay Allah iyiliğini versin, bülbül gibi hezeyan ediyorsun, ya serasker?

— Köprülü zade Fadıl Ahmet paşa!

— Adliye nazırı?

— Zenbilli Ali efendi.

— Şeyhülislâm?

— İbni Kemal.

Hasan paşa keyfinden gülüyordu:

— Çok yaşa sen be divane! Öyle bir vükelâ heyeti yaptın ki, dünyada bir araya gelip konuşmalarına imkân yok!

Feryâdî, hayret etti:

— Cevabımı beğenmediniz mi?

— Nasıl beğeneyim, ay oğul! Benim bildiğim sadrazam, şeyhülislâm, nazırların ismi hiç bu isimlere uymuyor. Bunlar nerede, bizimkiler nerede!

Feryâdî, hiddetlenmeden cevap verdi:

— Ben sana sadrazamın, şeyhülislâmın, nazırların nasıl olması lâzım geldiğini anlattım; böyle adamlarla işler yürür demek istedim. Yoksa...

— Ey yoksa?

— Senin bildiğin adamların ismini öğrenmiye hacet yok. Padişahımız, ferman etti mi, böyle yüz tanesini bir günde yaratır!

Hasan paşa, yerinden fırladı:

— Çözün bu delinin bağlarını..

Kâtibi, komiseri, polisleri bir dehşet sardı:

— Aman efendimiz, ya boğazımıza sarılırsa? Deliye inan olmaz! Söylediklerini duymadınız mı?

— Duydum, duydum da onun için serbest bırakıyorum... Ben kırk yıldanberi dinlediğim usu, akıllı adamların lâkırdısı içinde bu delinin saçmaları kadar doğru lâf görmedim!

Papağan

KARİKATÜR

İDAREHANESİ:

İstanul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7.

Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:

Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur. Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın, geri verilmez.

Konarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

Feyzi bey kibar bir adamdı. Ne isterse, ne arzu ederse tekrar ettirmiyordu. Üzerine titriyor, bakışlarında, konuşmalarında daima tatlı bir okşayış taşıyordu.

Mahmure, aynanın önüne oturarak yüzünün makyajını yapmıya başladı. Bir taraftan da ıslıkla bir tango çalıyordu. Oda kapısı vurulunca, başını çevirmeden:

— Gel!. dedi ve aynadan kapıya baktı.

Hizmetçi içeriye uzanırken:

— Ayten hanımefendi geldiler efendim! dedi.

— Al, al, buraya al! Gelsin.

— Peki efendim..

Mahmure ayağa kalkarken Ayten içeriye girdi.

— Biliyorum, hemen siteme başlıyacaksın, fakat başıma gelenleri sorsan...

— Hadi hadi, hiyanet! Yine kim bilir neler uyduracaksın!

— Vallâhi değil,.. Dur, biraz dinleneyim. Aceleden asansöre binmedim, koşa koşa merdivenleri çıktım.

— Gel, şuraya otur, kahvaltı ettin mi?

Ayten, Mahmurenin yüzüne baktı, doğrusunu söyliyeyim mi, gibilerden bir tereddüt geçirdi. Mahmure onun kahvaltı etmeden sokağa çıktığını hemen anlamıştı:

— O halde sana bir kahvaltı hazırlasınlar! dedi, tuvalet masası yanındaki zile bastı.

— E, nerelerdesin ayol! Üç gün var ki, görünmedin!.

— Sorma, yengem çocukları bırakıp kaçtı.

— Kaçtı mı? Allah Allah, kuzu gibi kadındı.

— Kuzu gibi ama, işte böyle kuzu çıktı. Anasının evine kaçtı. Mahkemeye de müracaat etmiş, boşanmak istemiş..

— Olur şey değil... Peki..

Oda kapısı vurulunca Mahmurenin sesi birdenbire müthakkim bir hal aldı: «Gel!» diye bağırdı. İçeriye giren hizmetçiye:

— Ayşe, dedi. Bir kahvaltı hazırlayın. Eksiksiz olsun. Mutfakta başlarında sen bulun, iyi hazırlasınlar!

— Peki efendim!

— Eee, diye canlandı. Ağabeyin ne diyor?

— Öldüreceğim diyor. Bir yerde rastlarsa imiş bıçaklıyacakmış..

— Hadi canım sen de. O sarhoş herif bir şey yapamaz!

— Ama, yengem çok kalpsiz kadınmış. İki çocuk bırakırlır da nasıl gidilir!..

— Biliyor musun Ayten, yengem çok kibar kadındı. Bizimkilere hiç benzemezdi. Hem de galiba eski kibar İstanbul ailelerinden birinin kızıymış..

— Biliyorum, çok severdim. Fakat çocuklara acıyorum. Yavrucuklar gece gündüz ağlıyorlar.

Ayten birdenbire canlanarak Mahmureye sokuldu:

— Eee, sende ne var, ne yok? Feyzi beyle aran nasıl?

Mahmure mağrur bir eda ile başını dikerek hafifçe güldü:

— Her gün adamcağız biraz daha tutuluyor. Görsen, öyle halleri var ki, hani gümmekten çatır çatır çatlıyacağım. Bebekler gibi üstüme düşüyor. Desem ki, ben Galata köprüsünü istiyorum, ne yapıp yapıp sökecek, köprüyü bana getirecek!.

— Ne mutlu sana!..

— Ama öyle deme Ayten!. Bu hallerine kızmıya başladım. Ne olur, bazan da sertleşse..

— Aa, sen de buldun bunayorsun! Ayol daha bir hafta bu... Cicim aylarındasınız!

Mahmure sun'î bir kahkaha attı:

— Ay sevsinler!. Feyzi beyle ne cicim ayı olur!

— Sus kız, vallâhi duyan vardır!

— Duyarlarsa duysunlar! Bu evlenmeyi ben istemedim ki... Hem Feyzi beyin bu zenginliği olmasaydı vallâhi dönüp de bakmazdım bile..

Oda kapısı ile beraber telefon da çaldı. Hizmetçi tekerlekli bir masayı yavaş yavaş içeriye sokarken Mahmure ayağa kalktı, beyaz fildişi reseptörü eline aldı:

— Allo!... Ha, siz misiniz Feyzi bey (Başını çevirerek Aytene göz kırptı). Evet, evet... Elbette... Öğleden sonra mı? A, hayır, ben bir otomobil gezintisi yapmak istiyorum, evet... Evet.. (Hizmetçi kapıdan çıkarken yeniden Aytene göz kırptı) Elbette canım. Evet, ben de... Tabiî.. (Birdenbire reseptörün ağız tarafındaki kafesini avuçla kapayarak Aytene fısıldadı) Yine ilâhi aşk ediyor!

Ayten birdenbire yerinden sıçrayıp Mahmurenin yanına geldi.

— Ne diyor, ne diyor?

Mahmure gözünü kırpıp biraz sabret gibilerden başını salladı:

— Evet, teveccühünüz efendim... A, ne münasebet!. Vallâhi mahsus söylüyorsunuz. (Birdenbire reseptörü Aytenin kulağına koydu) dinle bak!..

Ayten, uzaktan bir sesin titrediğini işitti: «Mahmure, o kadar güzelsin ki, her saniye gözümün içindesin, ya gözlerin.. ya gözlerin!..»

Mahmure yeniden reseptörü kendi kulağına götürdü:

— Evet, ben de... Tabiî... Ama düşünüyorum ki,.. düşünüyorum ki, fazla mübalâğa yapmıyor musunuz? İnandım, inanıyorum. Haydi canım,. peki... Fakat nasıl olur? Ya bizi dinliyen varsa... Yok mu? Peki... O halde işte...

Mamhure dudaklarından bir ses çıkararak bir kahkaha attı:

— Oldu değil mi? Güle güle, güle güle...

Reseptörü yerine bırakırken Aytene döndü:

— Gördün mü kör âşıkı!...

— Alacağımı almadan bir tarafa gitmem...
— Peki öyle ise, sana bir oda verelim de orada yatarsın!.

Sen dinlerken neler söylüyordu?

— Okadar güzelmişsin ki, her saniye gözünden eksik olmuyormuşsun!.

— Budala; bana da: «Beni seviyor musun?» deyip duruyordu.

— Sen de tabiî diyordun, değil mi?

— Evet..

— Ben acıyorum bu adama doğrusu.

— Ben de acıyorum ama, faydası var mı?

Mahmure Aytenin yan yan kahvaltı masasına baktığını hissedince, hemen kolundan tuttu, bir kanapeye oturttu:

— Haydi ye.. bak, böylelerini her yerde bulamazsın!.

Mahmure uzun, kristal bir tabak içindeki siyah bir şeye dikkatle baktı:

— Bu ne?

— Havyar... Sahi, sen hiç yememiştin!

Ayten yanyan Mahmureye baktı:

— Sanki sen yemiş miydin?

— Ben de yememiştim. Öyle lezzetli şey ki, sabahları kahvaltılarımda dilimlere hep ondan sürüp yiyorum.

Ayten, birdenbire gözü dönmüş gibi kahvaltı kümelerine saldırdı. Birbiri ardısıra elini ondan ötekine uzatıyor, tereyağlarına, balık yumurtalarına, havyara, marmalata hücum ediyordu. Bir aralık Mahmure:

— Ayol, çay da içsene, dedi.

Ayten, dopdolu ağzından kelimeleri ekmek kırıntıları ile beraber çıkararak cevap verdi:

— Çay bizde de var!..

Mahmure mağrur şeydi. Buraya geldiği günlerde o da böyle, bütün bu nadide yiyeceklere tıpkı Ayten gibi saldırmıştı, ama, yapayalnız kahvaltı ettiği zaman. Feyzi bey veya hizmetçilerden biri bulunduğu zaman kahvaltısını hep istiğna ile yapardı. Şimdi, kendi açgözlülüğünü çoktan unutmuş olan Mahmure, Aytene, ciğerini yiyen aç bir kediye bakar gibi bakıyordu.

— Ayten, bir sabah gezintisi yapalım mı?

Ayten yanaklarını şişiren öteberinin sıkıntısından kurtulmak için elile işaret etti, çenelerini birbiri ardısıra oynattı, yutkundu, yine dolu dolu cevap verdi:

— Aman bırak, vallâhi yorğunum. Ayaklarımda derman yok.

— Ayol yaya gezmiyeceğiz, otomobille..

— Haa, o başka. Elbette,. gezelim.

— Ben giyininciye kadar sen de kahvaltını edersin. Olmaz mı? Ben içeriki odadayım!

— Arkası var —

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde bir TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabii "Makyaj„ kalmadı.

Cilde sürülecek gayri mer'i yeni bir pudra, tabiî bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni bir moda icat etmişlerdir. Bütün gün sabit duran ve hiç parlaklık izi bırakmayan, bir gül teni veren yeni bir pudra bulmuşlardır.

Bunun sırrı: İpekli elekten üç defa geçirilmiş en saf ve en ince pudrayı iki defa krema köpüğü ile karıştırılması usulü ile izah edilebilir. Fransız kimyagerlerinin senelerce araştırmaları neticesinde elde edilen bu usul, Tokalon müessesesinin inhisarı altındadır. Bu yeni Tokalon pudrası, artık parlak burunlara ve yağlı ciltlere ebediyen son verir. Cildinize, sekiz saat zarfında "Mat„ duran nefis ve güzel bir renk verir. Rüzgârda ve yağmurda ve hattâ terlemede cildinizi parlak göstermez. "Fini Mat„ Tokalon pudrasını kullanırsanız simanıza bir gül yaprağının tazeliğini ve güzelliğini bahşeder, sevimliliğinizi ve cazibenizi bir kat daha arttırırsınız. On muhtelif ve yeni cazip renkte olan Tokalon pudrasından birini intihap ediniz.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 D. Posta kutusu 622, İstanbul.

HUSUSİ HAYATLARINDA
HÜKÜMDARLAR
Bu eser, bugünkü dünya kıraliarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en merakle kitabıdır.
İki cilt olarak çıktı.
Her cildin fiatı 125 kuruştur.
YEDİGÜN KİTABEVİ

Öksürük ve bronşit!
TURAL
Komprimeleri derhal geçirir.
Kutusu 35 kuruştur.

GRİPİN
Baş, Diş, Grip, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER.
İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla GRİPİN isteyiniz.

Ademi iktidar
VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI
HORMOBİN
Her eczanede bulunur. P.K. 1255
Reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı
RADYOKARBON
Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder.
Bütün eczanelerde bulur. Kutusu 70 kuruştur.

Karikatür

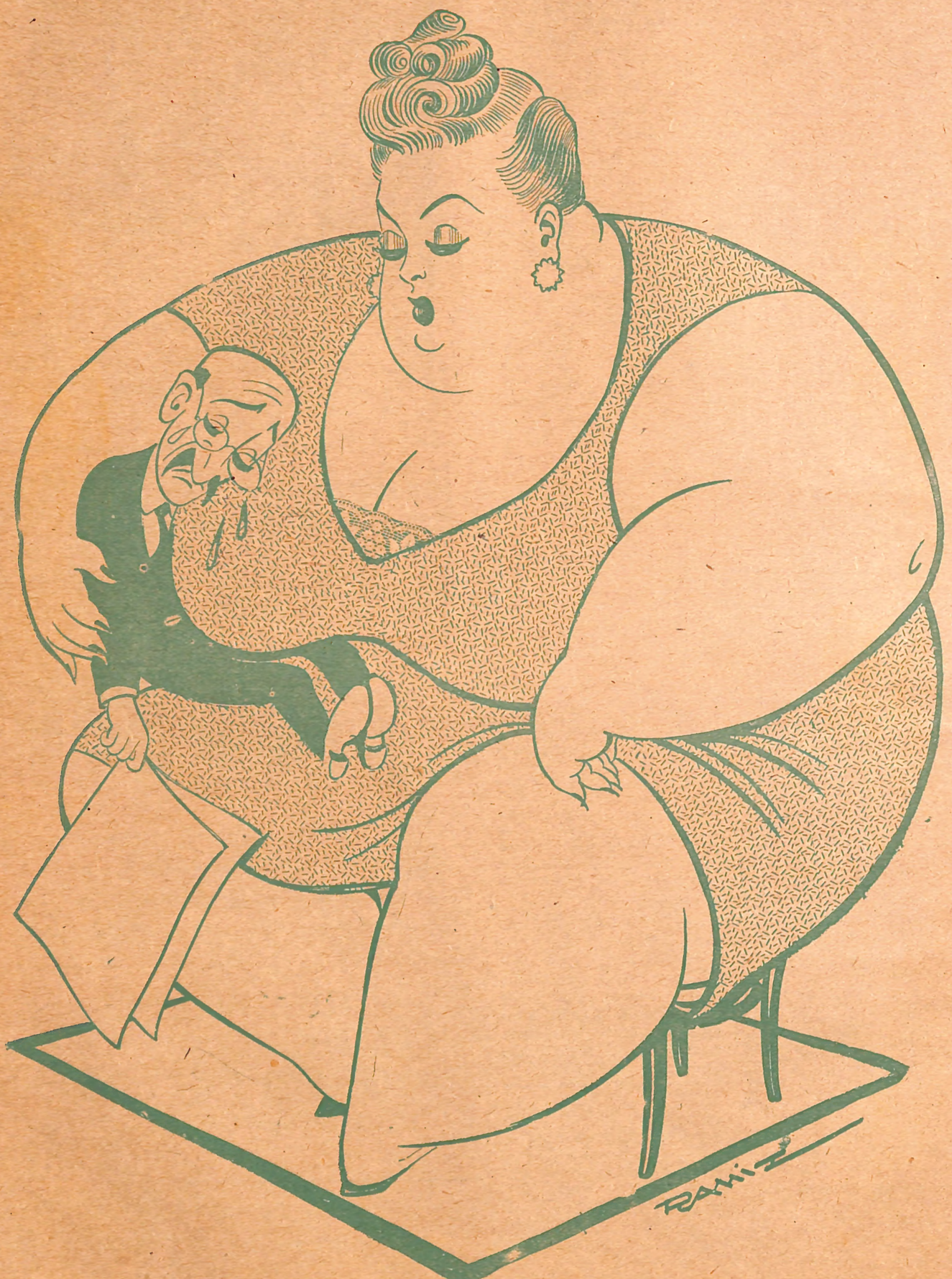

TOMBUL TEYZE MERAKTA:

Tombul Teyze — Neden böyle pek mahzunsun kocacığım?

Kocası — Nasıl mahzun olmayım karıcığım. İstanbulun yükünü hafifleteceklermiş, ya seni de bir yere gönderirlerse?!..

Bastığı yer: Yedigün Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.